

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rubriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronut (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupí, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Convocatòries “unitàries”

Exactament igual que l'any passat, alguns partits i sindicats –concretament, Unió Democràtica, el PSC, Iniciativa i UGT– han fet arribar als organitzadors de la cadena humana de l'11 de setembre una petició en nom de la “unitat”. Aquesta iniciativa ha estat convocada per l'Assemblea Nacional Catalana sota el lema “Via Catalana cap a la independència”. La referència, explícita, ha incomodat tots els qui volen una referència no tan radical que aplegara no solament els independentistes, sinó també tots aquells qui, deixant a part el que votarien després, defensen el dret a l'autodeterminació de Catalunya. Vista, doncs, des d'aquestes sensibilitats, la petició s'entén i té una certa lògica. Una lògica *unitarista*. Però aquesta no és la lògica dels organitzadors de la cadena. Com l'any passat, els representants de l'Assemblea han especificat que volen fugir de les ambigüitats prèvies i de les confusions posteriors. La manifestació de l'11 de setembre del 2012 va ser una manifestació “per la independència”, com ho és la nova cadena que travessarà el Principat del nord al sud. Per segona vegada consecutiva, doncs, els assistents a aquesta crida seran considerats, a tots els efectes, independentistes sense cap equívoc.

És una posició ben clara, lluny dels equilibris i les precaucions, sovint excessius, de la política que apliquen algunes forces sobiranistes. De totes maneres, en política la cautela pot tenir una justificació. Els partits que aspiren a ocupar la centralitat, a alternar-se en el govern, s'han mogut, fins ara, en uns espais carregats de matisos necessaris. Però això també ha canviat. Cada vegada més, Convergència Democràtica es presenta com una opció independentista i, també cada vegada més, el PSC s'acosta als arguments unitaristes del PP i Ciutadans. En moments crucials com els que viu Catalunya arriba un moment en què les posicions es fan diàfanes. No pot ser de cap altra manera. Amb tot, és cert que a Catalunya el dret a decidir reuneix un consens molt més ampli al Parlament i que és més extens. I s'entenen tots els esforços per arribar a exercir-lo. Però també s'ha d'entendre que els convocants dels darrers actes de massa han aconseguit uns èxits històrics, precisament, per la claredat amb què s'han expressat. Al carrer, almenys, dir les coses pel seu nom ix a compte. I si l'any passat la manifestació de la Diada va ser la que va aplegar més assistents en la història del país, enguany tot fa pensar que la cadena humana repetirà un èxit semblant amb una divisa precisa que no exclou les expressions molt més matisades, tan nacionals com polítiques o socials. No cal, per tant, repetir debats superats.

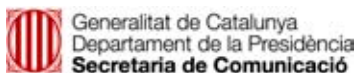
Als nostres lectors

Vinyetes milionàries

Cada any l'empresa Heritage convoca a Dallas dues subhastes, pel gener i per l'agost, que concentren els tresors del còmic. La venda s'allarga durant setmanes per Internet. Els profans se'n fan creus. Un tebeo de Superman, el número u de la sèrie, va rebentar fa dos anys tots els rècords i va arribar a superar els dos milions de dòlars. Aquesta setmana Vicent Sanchis analitza aquest fenomen de compravenda. Quant costa què en un món que congrega tant els amants de la història com els especuladors més esmolats. No hi ha bombolla ‘comiquera’. En els darrers 20 anys cada nova venda ha superat el preu de l'anterior, i en alguns casos el mateix objecte, tebeo o original, ha multiplicat per tres o per quatre el seu valor en molt poc temps.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.